

рѣшително, като се озъртаха да не би да ги нападнатъ изотзадъ.

„Сливенъ лежи въ една живописна долина, срѣдъ стрѣмни височини. Около 15,000 души турци, повечето останали отъ разбитата при Кюлевча войска, бѣха се събрали и укрѣпили тамъ, за да защищаватъ града. Рано сутринята нашата войска, подъ прѣдводителството на самия главнокомандующъ, се приближи къмъ града и захвана боя съ топовни гърмежи. Шумътъ отъ гърменето, писъкътъ и разнообразното виене на гранатитѣ чудно се разнасяше изъ тѣснинитѣ на тукашнитѣ боази, като огласяваше цѣлата околностъ и се повтаряше стократно отъ планинскитѣ екове. Пристѣпътъ, доколкото помня, не се продължи повече отъ два часа. Още при самото начало, нашитѣ казаци пробиха стражната верига. И до днесъ живо си спомнямъ какъ единъ казакъ доведе 12 турци съ вързани ржцѣ, седящи на конетѣ си, които пѣкъ бѣха навързани единъ за другъ. Тоя комиченъ керванъ се подкарваше отъ казака, който удряше ту единия, ту другия конъ, а пѣкъ чалмоноснитѣ войници, които спокойно седѣха на самаритѣ си, се мжчеха съ смѣшни тѣлодвижения да се държатъ въ равновѣсие, когато конетѣ се сбутваха. Казака бѣше се окичилъ съ сабитѣ, пушкитѣ, пишовитѣ и ятаганитѣ на своитѣ роби. И за дози си подвигъ той още въ Сливенъ получи георгиевски кръстъ. Спуснахъ се съ другаря си за любопитство напрѣдъ, настигнахме наскоро прѣдния казашки отрядъ и заедно съ него влѣзохме въ неприятелския лагеръ. Тамъ изпихъ едно кафекоео не бѣше още съвсѣмъ изстинало, пѣкъ чашката пѣгнахъ въ джеба си за споменъ“.

„Около насъ владѣеше цѣла бъркотия, но това трая само една минута: турцитѣ избѣгаха, като оставиха нѣколко ранени; казацитѣ припадна подирѣ имъ и слѣдъ тоя шуменъ прѣвратъ настана пълна тишина и безлюдие. Ние двамата заобиколихме опустѣлия лагеръ, дѣто всичко бѣше захвърлено въ случаенъ порядъкъ или безпорядъкъ, и спокойно очаквахме нашитѣ войски, които бърже се приближаваха. Тѣ скоро стигнаха и спрѣха. Малки отряди конница прѣслѣдваха по горитѣ бѣгация неприятель, а въ града настана тишина и порядъкъ. Пѣхотата отиде да гаси пожара, а изплашенитѣ жители българи захванаха малко помалко да се подаватъ изъ кжщитѣ си. Тѣ ни посрѣщаха съ хлѣбъ и соль и ни прѣдлагаха всѣкакви нѣща за ядене и пиене: градътъ отново се съживи и се обърна на шуменъ пазаръ. Мирнитѣ жители, които не ни познаваха и сждѣха за насъ по примѣра на турската войска, дойдоха въ неизказана радостъ, когато видѣха, че сме тѣхенъ братски народъ, чийто езикъ, поради приликата си съ тѣхния, напомняше родството и братството.